RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 122.862 van 15 september 2003
in de zaak A. 53.115/IX-218.

In zake : de VZW De Noordafrikaanse Culturele Vereniging (NCV),
gevestigd te KESSEL-LO,
Ijzerenwegstraat 12

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de eerste minister,
die woonplaats kiest bij
advocaat L. BREWAEYS,
kantoor houdende te WEMMEL,
Limburg Stirumlaan 248.

D E R A A D V A N S T A T E, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de VZW De Noordafrikaanse Culturele Vereniging (NCV) op 30 juli 1993 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van "de beslissing welke op 25 mei 1993 werd genomen door het Comité van het Impulsfonds voor het Migrantenbeleid, en waarbij aan verzoekster werd geweigerd een tegemoetkoming te verlenen in het kader van het Impulsfonds voor het Migrantenbeleid 1993" en van "de pseudo-regelgeving vervat in de Officiële Berichten van het Belgisch Staatsblad d.d. 23 maart 1993 (bijlage 3) en de eruit voortgevloeide beslissingen 1993 (waaronder de beslissingen Nederlandstalige zijde, vervat in bijlage 4)";

Gelet op het arrest nr. 54.582 van 13 juli 1995 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de beschikking van 14 januari 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 27 februari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 mei 2003;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van vice-secretaris R. MARIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B.VERSTUYFT, die loco advocaat L. BREWAEYS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het gedeeltelijk eensluidend advies van eerste auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Blijkens een op 23 maart 1993 in het Belgisch Staatsblad verschenen bericht is door de Interministeriële Conferentie voor migrantenbeleid een

Impulsfonds voor het migrantenbeleid opgericht "dat bestemd is om projecten te financieren in het kader van het migrantenbeleid".

1.2. Op 25 april 1993 dient de verzoekende partij bij het Impulsfonds een aanvraag in om een financiering te krijgen.

1.3. Op 25 mei 1993 neemt het Comité van het Impulsfonds een beslissing waarbij de projectaanvraag niet in aanmerking wordt genomen voor subsidiëring. Die beslissing is verantwoord als volgt :

> "Dit heeft niet te maken met het feit dat het project niet zou deugen, en ook niet per se dat het niet zou beantwoorden aan de criteria, maar veeleer met het tekort aan beschikbare middelen in het Fonds (dat vooral voor de grote steden is bedoeld), en de overvloed aan projectaanvragen".

Bij brief van 3 juni 1993 wordt die beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

1.4. Blijkens een door de verzoekende partij voorgelegde lijst uitgaande van het Impulsfonds voor het migrantenbeleid hebben zijn secretariaat en de Vlaamse Gemeenschap met betrekking tot de zone Leuven (26) positief advies verleend voor de projecten ingediend door Mala Ibrahim Leuven (1.000.000 BEF) en Casablanca (200.000 BEF) en negatief advies voor die van de verzoekende partij en Outward Bound België-Leuven.

1.5. Op 10 juni 1993 tekent de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing beroep aan bij de eerste minister, voorzitter van de Interministeriële Conferentie voor migrantenbeleid. Zij steunt daarbij vooral op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

1.6. Met een brief van 18 juni 1993, dragende het briefhoofd van het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding, antwoordt J. LEMAN, kabinetschef a.i., het volgende :

"Na kennis genomen te hebben van uw schrijven van 10 juni 1993, moet ik U tot mijn spijt meedelen dat U een gehele argumentatie opbouwt aan de hand van de door U vermeende inhoud van het integratiebeleid van de Vlaamse Gemeenschap en de consequenties die U daaraan meent te moeten verbinden, terwijl het bij de besteding van de Impulsfondsgelden om een initiatief gaat dat uitgaat van het Federaal niveau, waarbij Gemeenschappen en Gewesten weliswaar betrokken worden, maar dat wezenlijk niet bestemd is om een gereglementeerd integratiebeleid te voeren maar om aan de problematiek van migrantenjongeren in de vijf Belgische grootsteden bij wijze van impuls tegemoet te komen, i.c. prioritair Brussel, en vervolgens Antwerpen, Charleroi, Gent en Luik. Een aantal plaatsen buiten die vijf grote steden worden daar complementair aan toegevoegd.

Ik zie niet goed wat het Centrum met uw argumentatie in het kader van een besteding van de Impulsfondsgelden kan aanvangen. Wat uw al dan niet terechte desiderata over het specifieke Vlaamse Gemeenschapsbeleid betreft, dat in niets het Brussels noch het Waals Gewest, noch de Franse Gemeenschap, noch het Federaal niveau tot verplichtingen kan nopen, dient U zich exclusief tot de Vlaamse Gemeenschap te richten.

Terecht merkt U overigens op dat de brief die de niet-aanvaarding van uw project bij U bekendmaakte een type-brief was. Dit heeft te maken met de grote hoeveelheid zowel aanvaarde als niet-aanvaarde projecten en de snelheid waarmee men mensen wil inlichten. Het is zeer ongebruikelijk dat een overheid geval per geval bij elke project-indiener de motieven schriftelijk of zelfs mondeling toelicht, zowel voor aanvaarding als niet-aanvaarding, al heb ik er geen probleem mee dat de coördinator voor het Secretariaat U dat mondeling toelicht. Tot op heden heb ik echter geen enkele reden om de deontologie en beroepsernst van de betrokken commissieleden of van het Interministerieel Comité in vraag te stellen.

Onnodig erop te wijzen dat brieven als degene die U schreef enkel tot gevolg hebben dat meerdere overheden liever een eind stellen aan initiatieven als het Impulsfonds, gezien impulsen die ten gronde bedoeld zijn voor zwaardere probleemsituaties in de vijf grootsteden door sommige mensen -gelukkig nog steeds een minderheid- blijkbaar steevast in een verkeerd daglicht geplaatst worden op grond van mogelijks achtenswaardige redenen, die echter de ware en enig mogelijke aard van het Impulsfonds niet raken".

1.7. Op 12 juli 1993 schrijft de eerste minister een brief aan de verzoekende partij waarin het beroep wordt afgewezen. Die brief is als volgt geformuleerd :

"Naar aanleiding van uw brief van 10 juni 1993, waarbij U beroep aantekent tegen de in rubriek vermelde beslissing, wens ik erop te wijzen dat het Impulsfonds voor het migrantenbeleid een federaal fonds is, opgericht naar aanleiding van de migrantenrellen te Brussel in mei 1991.

De oprichting van het Impulsfonds is prioritair bedoeld om een antwoord te bieden op problemen die migrantenjongeren kennen in een grootstedelijke omgeving. Vandaar dat de middelen bij prioriteit worden aangewend in de vijf grote steden van België, met name Brussel, Antwerpen, Gent, Luik en Charleroi, wat in het Belgisch Staatsblad werd gespecifieerd in 75 % van de beschikbare middelen. Bijkomend werd bij de totstandkoming van het Impulsfonds de concessie gedaan de resterende 25 % van deze middelen aan te wenden in niet-grootsteden in welbepaalde zones, en onder dezelfde prioriteiten; deze prioriteiten werden nog eens duidelijk door de Interministeriële Conferentie voor migrantenbeleid geformuleerd, namelijk :

- prioriteit voor sport- en jeugdinfrastructuur ten dienste van jongeren in de wijk;
- bestrijding van het schoolverzuim;
- tewerkstelling van migrantenjongeren die geconfronteerd worden met grote problemen van socio-professionele inpassing;
- voorkoming van jeugddeliquentie.

Zoals reeds hierboven vermeld is het Impulsfonds een federaal fonds. Zoals U weet berusten de beleidsopties op federaal niveau op specifieke bevoegdheden, die niet dezelfde zijn als op het niveau van de Gemeenschappen. In dit verband verwijst U in uw motivering naar het gemeenschapsbeleid dat ten overstaan van de zelforganisaties gevoerd wordt door de Vlaamse Gemeenschap.

Op federaal niveau kan echter niet geëist worden dat de ene Gemeenschap de beleidsopties van de andere tot de hare maakt, noch dat de beleidsopties van een Gemeenschap dezelfde zouden zijn als van het federaal niveau. Dit is nu eenmaal de logica van de federalisering. De voorbereidende adviesvergaderingen hebben o.m. tot taak tegenspraken inzake beleid te vermijden, maar dat betekent nog niet dat het federaal niveau gehouden is om met nationaal geld een gemeenschapsbeleid te voeren. Dit is precies wat niet mag gebeuren.

De plaats van de zelforganisaties op zichzelf is bijgevolg geen relevant criterium. De facto zijn er overigens eveneens een aantal zelforganisaties, die zich niet als zelforganisatie maar als lokaal integratiecentrum aandienen. Ik verzeker U dat er bij de behandeling van de dossiers zeker geen negatieve discriminatie t.o.v. de zelforganisaties gebeurt, integendeel, in de praktijk beslist men over het algemeen milder. Maar uiteraard worden deze dossiers strikt getoetst aan de criteria, wat dan ook voor alle dossiers gebeurd is. Gelet op het grote aantal aanvragen heeft men zich bij de behandeling van de dossiers 1993 strikt aan de gestelde criteria gehouden, vandaar het grote aantal dossiers, waaronder het uwe dat negatief bericht heeft ontvangen. Deze berichtgeving is inderdaad gebeurd via een type-brief, maar ook U, heb ik gemerkt, bent overtuigd van de snelheid en gebruiksvriendelijkheid van een tekstverwerker.

Ik ben ervan overtuigd dat de coördinator van het Secretariaat van het Impulsfonds U wellicht enige toelichting kan bezorgen over uw dossier.

Inzake uw klacht over de achteruitstelling van zelforganisaties wens ik U er nogmaals op te wijzen dat de erkenning van zelforganisaties een beleidsoptie is die enkel door de Vlaamse Gemeenschap is genomen en bijgevolg geen enkele implicatie heeft op federaal niveau. U dient zich in deze materie bijgevolg rechtstreeks te wenden tot de Vlaamse Minister, bevoegd voor het integratiebeleid".

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1. Overwegende dat in zoverre de verzoekende partij mede de nietigverklaring vordert van "de pseudo-regelgeving vervat in de Officiële Berichten van het Belgisch Staatsblad d.d. 23 maart 1993", haar beroep niet ontvankelijk is ratione temporis aangezien het ingesteld werd meer dan zestig dagen nadat die regeling in het Belgisch Staatsblad werd gepubliceerd; dat hierdoor echter niet wordt uitgesloten dat zij de onwettigheid van die regeling aanvoert als middel tot nietigverklaring tegen de andere bestreden rechtshandelingen;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord twee ontvankelijkheidsexcepties opwerpt die zij, in identieke bewoordingen, reeds had opgeworpen in haar nota met betrekking tot de vordering tot schorsing;

2.2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij in een eerste exceptie opwerpt :

"Het beroep werd ingediend door de heer SARET Abdelaziz, voorzitter van de Raad van Beheer, namens de VZW De Noordafrikaanse Culturele Vereniging (N.C.V.), vertegenwoordigd door haar Raad van Bestuur.

Krachtens art. 13 van de Wet van 27 juni 1991 wordt de VZW bij elke gerechtelijke en buitengerechtelijke akte vertegenwoordigd door de Raad van Beheer. Art. 12 van de statuten van de verzoekende partij, gepubliceerd in de bijlage van het B.S. van 13 september 1990 verwijst naar deze wetsbepaling.

Het beroep ingediend namens een VZW is niet ontvankelijk wanneer de verzoekende partij in gebreke blijft enig stuk voor te leggen waaruit zou blijken dat de Raad van Beheer zijn bevoegdheid om in rechte op te treden zou hebben gedelegeerd aan de ondertekenaar van het verzoekschrift (RvSt. nr. 20.946, 10 februari 1981; nr. 21.850, 16 december 1981 en nr. 22.170, 1 april 1982). Het annulatieberoep dat, namens de VZW, wordt ingediend door haar voorzitter en haar secretaris is niet ontvankelijk, wanneer deze personen geen stuk

voorleggen waaruit zou blijken dat de Raad van Beheer hen zijn bevoegdheid heeft overgedragen om de vereniging in rechte te vertegenwoordigen (RvSt. nr. 18.909, 19 april 1978); hetzelfde geldt wanneer het beroep enkel wordt ingediend door de voorzitter van de vereniging (RvSt. nr. 11.575, 21 december 1965).";

2.2.1.2. Overwegende dat de statuten van de verzoekende partij geen bepaling bevatten volgens welke de bevoegdheid om namens haar in rechte te treden gedelegeerd zou zijn aan een of ander orgaan van de VZW; dat bijgevolg de algemene regeling geldt van artikel 13 van de wet van 27 juni 1921 waarbij aan de verenigingen zonder winstgevend doel en aan de instellingen van openbaar nut rechtspersoonlijkheid wordt verleend, zoals het toen gold en volgens hetwelk de raad van bestuur van de vereniging deze bij elke gerechtelijke en buitengerechtelijke akte vertegenwoordigt, welke bevoegdheid hij onder zijn verantwoordelijkheid kan overdragen aan een zijner leden; dat de verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een uittreksel heeft overgelegd van de notulen van haar raad van bestuur van 12 juni 1993 volgens welke "il a été décidé ... de faire appel de la décision prise si les motivations ne sont pas convaincantes et de mettre notre réaction dans le cadre de la défense des droits (en droit) de l'association" en "SARET Abdelaziz (de voorzitter) obtient délégation pour la défense en droit pour cette affaire devant toutes les instances"; dat hieruit zowel blijkt dat de raad van bestuur van de verzoekende partij een beslissing heeft genomen om in rechte te treden als dat hij zijn voorzitter heeft aangewezen om haar daarbij te vertegenwoordigen; dat de exceptie niet opgaat;

2.2.2.1. Overwegende dat de verwerende partij voorts opwerpt :

"Het beroep kan enkel gericht zijn tegen die beslissingen die geen betrekking hebben op projecten in de vijf grote Belgische steden, vermits de aankondiging in het B.S. van 23 maart 1993 uitdrukkelijk stelde dat 75 % van het ter beschikking gestelde bedrag (driehonderd miljoen frank) aan die projecten wordt voorbehouden. Voor het overige kan het beroep tot schorsing -en het annulatieberoep- enkel betrekking hebben op de dossiers verbonden aan de zone 26 (Leuven), in welke zone de verzoekende partij werkzaam is. Zij kan uiteraard niet worden gegriefd door beslissingen die betrekking hebben op andere zones, vermits zij daarvoor geen projecten kon indienen.

Een nauwkeurige lezing van de verzoekschriften tot schorsing en tot nietigverklaring leidt tot het besluit dat verzoekende partij in rechte wil horen erkennen dat zij wel degelijk aanspraak zou kunnen maken op een financiering in het kader van het Impulsfonds voor het Migrantenbeleid. Dergelijke vaststelling kan in rechte niet voor de Raad van State worden afgedwongen.

Inzake overheidstoelagen bestaat er geen subjectief recht dat toelaat aanspraak te maken op deze toelage, zelfs zo men aan de gestelde voorwaarden zou voldoen (cfr. art. 6 van de Wet van 20 februari 1978 op de Rijkstoelagen voor sommige investeringen van openbaar nut).";

2.2.2.2. Overwegende dat de exceptie tweeledig is; dat in het eerste onderdeel in wezen wordt opgeworpen dat verzoekster enkel een belang kan hebben bij de nietigverklaring van de te haren opzichte genomen weigering om subsidie te verlenen, niet van die om wel subsidie te verlenen aan andere verenigingen, waarbij een bijkomend onderscheid wordt gemaakt tussen de grote steden en de andere zones; dat in het tweede onderdeel de onbevoegdheid van de Raad van State wordt opgeworpen omdat verzoekster zich zou beroepen op een subjectief recht;

2.2.2.2.1. Overwegende dat wat het eerste onderdeel betreft verzoekster antwoordt dat, waar zij steeds het principe van de zelforganisatie als sleutel in de integratie op alle niveaus heeft aangekaart, zij om principiële redenen een belang heeft om de nietigverklaring te vragen van alle andere dossiers langs Nederlandstalige zijde, met inbegrip van de beslissingen die betrekking hebben op de grote steden; dat zij voorts stelt een meer direct belang te hebben wat het lokale niveau betreft omdat “al de middelen voor deze zone op grond van onbekende motieven (die een duidelijke voorkeur laten blijken voor twee Belgische verenigingen, zonder daarbij het dossier van verzoekster in overweging te nemen) integraal zijn verdeeld onder twee Belgische organisaties” en “dat het tekort aan beschikbare middelen, zijnde het ingeroepen motief, is ontstaan nadat verweerders op basis van onbekende primaire motieven de voorkeur hebben laten blijken voor twee projecten van zone 26, aan wie zij al het geld hebben uitgedeeld”;

2.2.2.2.2. Overwegende dat verzoekster haar belang om de toekenning van subsidies wat de vijf grote steden betreft aldus enkel op een principiële grondslag

vestigt, in feite het algemeen belang bij een correcte toepassing van de wet; dat zij geen overkoepelende vereniging is die zich tot doel gesteld heeft om wat zij noemt "de zelforganisatie als sleutel in de integratie" te promoten en die zich wellicht op een collectief belang zou kunnen beroepen, maar, zoals zij zelf verklaart, een lokale werking heeft in de zone 26 van het Impulsfonds; dat haar belang wat de voornoemde grote steden betreft, zoals zij het formuleert, dan ook niet meer is dan het belang dat iedere burger heeft bij de juiste toepassing van de wet; dat een dergelijk belang te algemeen is om als grondslag voor een vordering bij de Raad van State te dienen; dat verzoekster integendeel met reden betoogt dat, gelet op de ingeroepen redenen om haar geen subsidie te verlenen, het tekort aan geldelijke middelen, zij een voldoende belang heeft om tegen het wel verlenen van subsidies aan verenigingen die in dezelfde zone werkzaam zijn op te komen; dat immers, en zulks houdt ook verband met de aangevoerde middelen, een eventuele nietigverklaring meer budgettaire ruimte zou scheppen om haar wel subsidie te verlenen naast of in de plaats van aan die andere verenigingen; dat de exceptie enkel in de aangegeven mate gegrond is;

2.2.2.3. Overwegende dat niets laat uitschijnen dat verzoekster een subjectief recht op subsidie zou kunnen doen gelden; dat, integendeel, de betrokken regeling een ruime appreciatiebevoegdheid laat aan het Comité van het Impulsfonds om de beschikbare middelen onder de aanvragers te verdelen, behalve dat 75 procent van de middelen moet worden besteed ten bate van de grote steden; dat verzoekster in haar middelen geen aanspraak maakt op de toekenning van een bepaald bedrag; dat de exceptie niet gegrond is;

3. <u>Over de gegrondheid</u>.

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij onder meer als tweede middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, inzonderheid de artikelen 2 en 3, doordat de kennisgeving gedaan door het Secretariaat van het Impulsfonds een louter formele motivering

bevat, zijnde "om budgettaire redenen" , motivering die gemakkelijk voor ieder ingediend project kan worden gebruikt en waar de beslissende overheid zich te allen tijde achter kan verschuilen; dat zij voorts stelt dat het antwoord dat het Centrum voor gelijke kansen haar na haar bezwaren op 18 juni 1993 zond, manifest in strijd is met de wet van 29 juli 1991, daar er wordt gesteld dat "het zeer ongebruikelijk is dat een overheid geval per geval bij elke project-indiener de motieven schriftelijk of zelfs mondeling toelicht, zowel voor aanvaarding als niet-aanvaarding"; dat waar ook "de snelheid waarmee men mensen wil inlichten" als een exceptie voor de motiveringsplicht werd gebruikt, verzoekster stelt dat krachtens artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 de dringende noodzakelijkheid de overheid evenwel niet ontslaat van de motiveringsplicht; dat verzoekster ten slotte aanvoert dat in zoverre als motief voor de niet-selectie aangevoerd wordt dat het gaat om de problematiek van migrantenjongeren in de vijf Belgische grootsteden, een andere aanvrager, met name M.C.V. Willebroek, eveneens een zelforganisatie, na eveneens bezwaar te hebben gemaakt tegen de negatieve beslissing, werd afgescheept met een andere exceptie, namelijk deze van de sportuitrusting, vereiste waaraan verzoekster wel degelijk voldeed;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de weigering, zoals deze ter kennis werd gebracht van de verzoekende partij, gegrond was op een tekort aan beschikbare middelen in het fonds, dat vooral voor de grote steden is bedoeld, en de overvloed van projectaanvragen en dat die motivering klaar en duidelijk is; dat volgens haar, vermits er van haar kant geen enkele rechtsplicht bestond om enige financiering aan de verzoekende partij toe te kennen, daarover ook niet verder moest worden uitgeweid; dat zij verwijst naar de inhoud van de brief van kabinetschef a.i. J. LEMAN van 18 juni 1993 en stelt dat de motiveringsplicht met gezond verstand moet worden beoordeeld : in casu waren er zeer vele aanvragen die op zeer korte tijd moesten worden behandeld en moest het Impulsfonds uit relatief schaarse middelen een keuze maken tussen een waaier van projecten die betrekking hadden op het migrantenbeleid, met voorrang voor de projecten in de grote steden; dat zij bij analogie verwijst naar de rechtspraak inzake de rangschikking van te bevorderen ambtenaren door de directieraad: het is mogelijk elke sollicitant met elk

der overige sollicitanten te vergelijken als hun aantal beperkt is; de vergelijking is moeilijk uitvoerbaar of zelfs onmogelijk als er veel sollicitanten zijn; in die omstandigheid kan worden aangenomen dat de directieraad voldaan heeft aan de verplichting om de aanspraken en verdiensten van de sollicitanten te vergelijken als hij, op basis van de volledige lijst van de sollicitanten, gerangschikt volgens hun anciënniteit, zijn aandacht heeft toegespitst op de beste sollicitant of sollicitanten en in de motivering van zijn adviezen hun aanspraken en verdiensten heeft doen uitkomen die hij groter acht dan die van de overige sollicitanten die hij niet in de rangschikking heeft opgenomen;

3.1.3. Overwegende dat verzoekster repliceert dat het beginsel van de motiveringsplicht wordt uitgehold indien enkel het tijdsgebrek en de veelheid van aanvragen reeds voldoende zouden zijn om de beslissing niet te moeten motiveren en zelfs om de aanvraag nog niet eens in overweging te moeten nemen, en dat ook het beroep bij de Interministeriële Conferentie geen motivering opleverde, wel de stellingname dat het zeer ongebruikelijk is dat een overheid geval per geval bij elke project-indiener de motieven schriftelijk of zelfs mondeling toelicht, zowel voor de aanvaarding als niet-aanvaarding; dat volgens verzoekster bovendien de eigen procedureregels, wat de selectie van de dossiers betreft, niet werden nageleefd : in het dossier is nergens een spoor te vinden van de voorafgaande adviezen die moesten worden uitgebracht, noch werd de inhoud van deze adviezen aan verzoekster medegedeeld; bij inzage van het aanvraagdossier bij de Vlaamse Gemeenschap was er geen enkel stuk te vinden dat dateerde van vóór de indiening;

3.1.4. Overwegende dat de verwerende partij nog uiteenzet in haar laatste memorie dat verzoekster zich niet op de schending van de formele motiveringsplicht kan beroepen als zij wel kritiek kan leveren op de voor het nemen van de bestreden beslissing gehanteerde motieven;

3.2.1. Overwegende dat, zoals uit de uiteenzetting van de feiten is gebleken, de eigenlijke weigeringsbeslissing van 25 mei 1993 van het Comité van het Impulsfonds verwijst naar het tekort van middelen in relatie tot het aantal aanvragen,

met de bijkomende bemerking dat het fonds vooral voor de grote steden is bedoeld; dat met dat laatste impliciet wordt verwezen naar het principe dat 75 % prioritair bestemd is voor de vijf grote steden; dat die redengeving nog kan worden aangevuld met de bijkomende toelichting in de brief van 18 juni 1993 van de kabinetschef en in de "beslissing" van 12 juli 1993 van de eerste minister, welke zou kunnen worden beschouwd als de definitieve weigeringsbeslissing; dat die laatste stukken echter geen uitsluitsel geven omtrent de criteria op grond waarvan precies verzoekster geen subsidies kon krijgen uit de pot van de resterende 25 %, terwijl nochtans de bijlage bij het bericht van 23 maart 1993 onder de "zones in andere gemeenten" voorziet in een "zone 26: Leuven"; dat zij zich ertoe beperken te herhalen dat de middelen vooral bestemd zijn voor de grote steden en voor het overige verwezen wordt naar algemene principes en criteria, waarvan niet wordt verduidelijkt of en hoe zij ter zake werden toegepast;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij terecht stelt dat wanneer er zeer vele gegadigden zijn niet voor elke gegadigde met evenveel precisie kan worden gemotiveerd waarom deze niet in aanmerking komt; dat de voorbeelden welke zij daarbij aanhaalt echter betrekking hebben op kandidaten voor benoemingen die geklasseerd zijn op grond van objectieve gegevens qua graad, graadanciënniteit en dienstanciënniteit; dat zij even terecht stelt dat, als de middelen beperkt zijn, een keuze moet worden gemaakt tussen de gegadigden; dat echter niet wordt verduidelijkt op grond waarvan die keuze te dezen is geschied; dat ook wanneer snel moet worden gehandeld bepaalde criteria worden gehanteerd : men beperkt zich tot de op het eerste gezicht beste projecten of men behandelt ze gewoon in de volgorde van de aanvraag; dat zelfs begrip kan worden opgebracht voor het argument dat aan ieder van de vele aanvragers geen gedetailleerde uitleg kan worden verstrekt bij het mededelen van de weigeringsbeslissing; dat men echter niet inziet waarom dat niet kan geschieden als daar naderhand uitdrukkelijk om gevraagd wordt; dat men toch moet vermoeden dat, als wel subsidies worden verleend aan sommige verenigingen die werkzaam zijn in hetzelfde gebied als verzoekster, maar niet aan deze laatste, daarvoor bepaalde redenen waren die men haar kon mededelen nadat zij om

bijkomende informatie had gevraagd en zelfs beroep had aangetekend; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd worden :

1. de beslissing van 25 mei 1993 van het Comité van het Impulsfonds voor het migrantenbeleid, waarbij aan de VZW De Noordafrikaanse Culturele Vereniging een tegemoetkoming wordt geweigerd in het kader van het migrantenbeleid 1993;
2. de beslissing van dezelfde of een andere datum van hetzelfde Comité houdende toekenning van de subsidies aan "Mala Ibrahim Leuven" en "Casablanca".

Artikel 2.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de Belgische Staat.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien september 2000 en drie, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. VAN AELST. **J. DE BRABANDERE.**